

РЕШЕНИЕ

№ 28454

гр. София, 31.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 13.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **9586** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл.405а от Кодекса на труда (КТ).

Образувано е по жалба от „КАТЕР 2004“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], район „И.“ [улица], вх.Б, ет.1, ап.12, представлявано от управителя М. П., срещу Постановление за обявяване на съществуването на трудово правоотношение между И. Н. Ч. и дружеството-жалбоподател, дадено от дл. лица в Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, със седалище в [населено място], с искане за отмяната му.

Предвид изложените в жалбата оплаквания, наведените основания за оспорване се квалифицират от съда по чл.146, т.2 и т.3 от АПК- съществени нарушения на установената форма и на административнопроизводствените правила.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, процесуалният представител на жалбоподателя- адв.Н. (преупълномощен от адв. С.) поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ. В депозираните по делото писмени бележки, в

определения за това от съда срок, адв.С. аргументира нарушение на установената форма и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, изразяващи се в неуведомяването на жалбоподателя за административното производство по издаване на процесния акт, довели да невъзможност за запознаване с доказателствата по преписката и упражняването на възражение. Твърди още, че от събраните по делото доказателства се установявала и материалната незаконосъобразност на оспорения акт, тъй като пострадалото лице не е изпълнявало работа, свързана с дейността на дружеството.

Процесуалният представител на ответника Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ (чл. 399, ал. 1 от Кодекса на труда)- юрк. Г. моли за отхвърлянето на жалбата и присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Съображения за законосъобразност на акта излага в постъпилите по делото писмени бележки.

Заинтересованите страни (ЗС) Н. И. Ч. и А. И. Ч. (наследници по закон на И. Н. чорбаджийски) се представляват от адв. Д., който моли за отхвърлянето на жалбата, като в изпратените писмени бележки не излага конкретни съображения, свързани с основанията в жалбата и събраните по делото доказателства.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени доказателствата по преписката и служебно на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК провери изцяло законосъобразността на акта, намира следното от фактическа и правна страна:

В съответствие с мотивите, изложени в оспореното предписание, при извършена проверка на от „КАТЕР 2004“ ЕООД в периода 09.07.24 г. до 13.09.24 г. по документи и въз основа писмени сведения, дадени от В. В. Р., З. С. У. и С. М. Ф. е прието за установено, че дружеството, в качеството на работодател по смисъла на § 1, т.1 от ДР на КТ не е уредило като трудово правоотношение предоставянето на работна сила от И. Н. Ч., ЕГН 72022007363. На 09.07.24 г. И. Н. е полагал труд „ за М. С. П., управител на „КАТЕР 2004“ ЕООД “ в обект: „База за черни и цветни метали“, находящ се в [населено място], [улица]. На 09.07.2024 г. към 15.00 часа И. Н. Ч. като водач на мотокар, при почистване на вилиците, при работещ мотокар е притиснат между стрелата на мотокара и кабината, като е получил тежка коремна травма,

причинена от притискането, вследствие на което е починал по-късно в УМБАЛ „Света А.“-С..

При тези установявания и на основание чл.405, ал.2 от КТ с процесното постановление е обявено съществуването на трудово правоотношение между И. Н. Ч., работил на 09.07.2024 г. в „База за черни и цветни метали“, находящ се в [населено място], [улица]и „КАТЕР 2004“ ЕООД, представлявано от М. С. П., считано от 09.07.24 г.

В административната преписка са приложени и по делото са приети:

- Протокол за извършена проверка ПР №2426693 от 13.09.2024 г. (с който се установяват др. нарушения на трудовото законодателство по повод процесното събитие);
- уведомление по чл.62, ал.4 от КТ, на хартиен носител, от Информационната система на ИА ГИТ, от което се установява посредством посочения в него ЕИК[ЕИК], че „КАТЕР 2004“ ЕООД е изпратило уведомление за сключен на 08.07.24 г. безсрочен трудов договор с И. Н. Ч., след което на 09.07.24 г. в 20:02:22 часа (след настъпване на смъртта на И. Ч. в 16.50 часа на същата дата, видно от медицинските документи, л.103-л.108 по делото, бел. на съдията), дружеството е подало ново уведомление за заличаване на първото уведомление;
- прокурорско постановление по досъдебно производство (ДП), предавателен приемателен протокол за предаването на ДИТ- по тяхно искане на описаните в постановлението документи, сред които протоколи за разпит на свидетели и писмени сведения; медицински документи; протокол за оглед на местопроизшествие и др.

В съдебното производство е представено и прието Решение№12-ДО-1314-04 от 05.12.2019 г. на РИОСВ-С., с което на „КАТЕР 2004“ ЕООД е разрешено добавянето на нови отпадъци и дейности на площадка 2, с местонахождение в [населено място], „Предгаров площад“, като са описани и дейностите по третиране на отпадъците.

Съдът приобщи към доказателствата по делото в съд. заседание справки от ТР, от които, заедно с изричното писмено заявление на процесуалния жалбоподателя на жалбоподателя, се установява, че едноличен собственик и управител на „КАТЕР 2004“ ЕООД е М. С. П., а едноличен собственик и управител на „АЛЕКАР“ ЕООД е И. М. П.. Тези две физически лица са син и майка, което обуславя свързаността на

двете търговски дружества.

В хода на съдебното производство са събрани гласни доказателства, чрез разпит на трима свидетели- по един, посочен от всяка една от страните (жалбоподателя, ответника и ЗС), като свидетелят на ответника- И. Д. И., служител и към настоящия момент в дружеството-жалбоподателя е дал и писмени сведения и показания по досъдебно производство, съдържащи се в приетата от съда адм. преписка. С оглед противоречието между неговите показания пред съда и писмените сведения и показания в преписката, както и във връзка с противоречието между показанията на св. на жалбоподателя- В. М. и останалите доказателства по делото, съдът излага следното:

Първо, по арг. от чл.36, ал.1 от АПК, изисканите от ДИТ доказателства, събрани в досъдебното производство, са редовно събрани в административното производство. Съгласно посочената разпоредаба, органът, водещ производството по своя инициатива или по искане на страна, изисква от съответните административни органи, органите на съдебната власт, лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги, в рамките на своята компетентност да издадат и изпратят удостоверения, да изпратят документи, други доказателства или информация, от значение за производството.

Второ, на основание чл.171, ал.1 от АПК, така събраните редовно доказателства имат сила пред съда.

Трето, в гражданското и административно процесуално право не съществува ограничение по отношение на една или друга категория лица, които е допустимо да бъдат разпитани като свидетели, с изключение на тези, имащи качеството на страна в процеса, на съдия или на повереник на страната по същото дело. В този смисъл всяко лице, извън посочените, дори и да е заинтересовано от изхода на делото може да бъде свидетел. Не съществува спор в съдебната практика, че заинтересовани са тези лица, които имат облага от решаване на делото в полза на страната, която ги е посочила за свидетел, като облагата следва да е непосредствена. Но дори и в тази хипотеза, съдът не може да игнорира допустимите и относими към факти от спорното право показания на свидетеля само на това основание, а е задължен да прецени достоверността им, чрез цялостна съпоставка на всички доказателства по делото. Съдът прави

фактически и правни изводи по предмета на спора, като обсъжда поотделно и в съвкупност, по вътрешно убеждение, всички събрани доказателства, които са относими към случая и допустими за установяване на съответния факт.

Във връзка с изложеното и след осъществена преценка по посочения начин, съдът кредитира сведенията в адм. преписка, дадени от:

-И. Д. И. (л.20-л.22 по делото: „Мисля, че И. Ч. имаше отскоро трудов договор. Трудовите договори не седят при нас в базата и не съм сигурен. Той беше на работа в понеделник на 08.07., миналата седмица също беше на работа май всички дни“; л.25: „От скоро във фирмата дойде да работи лице, което знам като И.. Същият работеше като поддръжка на мотокарите и ги караше“);

- В. В. Р. (л.24; л.36-л.40: „ Към 14 часа и нещо днес пълнихме чували заедно с починалия И. Ч.- Мачо му казваме, и със С.-с прякор Б.. /.../ Аз бях на фандромата /наричана още челен товарач или високоповдигач, съобразно общодостъпна информация, бел. на съдията/, а Мачо работеше в мотокора. М. взима празен чувал на вилиците-тип биг бег, фандромата слага пълния чувал с пластмаса на дребни частици на вилиците на мотокара, реже се дъното и горната част отива в празния чувал. Трябваше да напълним 11 чувала, инцидентът стана на последния чувал);

- З. У. (л.31-л.35: „Около 14.15 часа на 09.07.24 г. се пълнеха от работниците едни чували с отпадъчна пластмаса на площадката на базата на фирмата. Работеше се с мотокара и високоповдигач-JSB, така му казваме. Колегата ми И. чорбаджийски-с прякор Мачо, така му казваме, работеше с мотокора. В. Р. работеше с високоповдигача. /.../ В., И. И.-той ни се води отговорник, беше в офиса, защото го беше ужилила оса.“).

Всички тези лица са били служители на дружеството-жалбоподател към датата на процесното събитие, за което и между страните няма спор.

Преценени в съвкупност с неоспореното в съдебното производство уведомление по чл.62, ал.4 от КТ, изпратено от самото дружество-жалбоподател, позволяват обуславянето на категоричен извод, че И. Н. Ч. е престира работна сила за дружеството-жалбоподател, като работодател от по-рано, вкл. и на датата на фаталния за него инцидент. Оттеглянето на изпратеното уведомление за сключен на 08.07.24 г. трудов договор, с оглед часа му на изпращане:20.02.22 часа, изглежда да е направено

само причина на настъпилата в 16.15 часа смърт на пострадалия И. Ч.

Съдът не намира основание да не кредитира и показанията на св. А. Р.. Същата възпроизвежда свои лични възприятия относно казаното от пострадалия Ч. приживе. Обстоятелството, че комуникацията се е осъществява по телефон или по вайбър, тъй като свидетелката от определено време, вкл. към момента на злополуката-09.07.24 г., работила извън България, не е определящо. Същественото е, че между нея и пострадалия е имало редовна комуникация между близки хора. От показанията се установява, че за престириания труд пострадалият е получавал ежеседмично възнаграждение.

Съдът не приема за достоверни показанията на свидетеля на ответника В. М., дадени пред съда. Освен че свидетелят заяви, че не е присъствал по време на инцидента, показанията му отявлено сочат стремеж за подпомагане на защитната версия на жалбоподателя. Нелогично е и свидетелят да не знае какви са отношенията между „КАТЕР 2004“ ЕООД и „АЛЕКАР“ ЕООД (в което работи от продължително време), а в същото време да сочи: „Ние-фирма Алекар и фирма Катер...“, с което изразява свързаността между двете дружества, която и се установи по делото. Показанията са и вътрешно противоречиви-св. заяви пред съда, че познава пострадалия И. индиректно, а по-късно в хода на показанията- че са се срещали в И. и са разговаряли. Без значение е и обстоятелството чия собственост е мотокарът, след като по делото безспорно се установява от писмените сведения, които съдът кредитира, че той е ползван за и при осъществяване дейността на дружеството-жалбоподател. Без значение е и обстоятелството, дали процесното събитие се е случило в границите на базата или пред нея и дали дружеството има право да извършва тази дейност извън границите на базата. Между другото обстоятелството, че жалбоподателят е бил глобяван за дейност извън базата по сведение именно на св. М., всъщност потвърждава, че това се е случвало и преди. Потвърди го и св. И. за случаите, когато базата е запълнена и няма място.

С оглед на гореизложеното съдът приема за безспорно установено, че пострадалият И. Ч. е престирирал работна сила, вкл. на датата на фаталното за него събитие-09.07.24 г. за КАТЕР 2004“ ЕООД като работодател, без отношенията при предоставянето на работна сила да са били уредени като трудови правоотношения в съотв. с

императивното изискване на чл.1, ал.2 от КТ.

При тези фактически установявания, съдът обуславя следните правни изводи:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението за насрочване на делото в открито съдебно заседание и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага изменението ѝ от съда.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното постановление е издадено от компетентен орган-инспектори в ДИТ Софийска област, контролни органи по смисъла на чл.21, ал.1 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (приет с ПМС № 313 от 5.10.2022 г., обн., ДВ, бр. 81 от 11.10.2022 г., изм. и доп., бр. 45 от 28.05.2024 г., в сила от 28.05.2024 г.).

Компетентността на органа произтича от чл.405а, ал.1 от КТ, съгласно който, когато се установи, че работна сила се предоставя в нарушение на чл. 1, ал. 2, съществуването на трудовото правоотношение се обявява с постановление, издадено от контролните органи на инспекцията по труда.

Обратно на доводите на жалбоподателя, при издаването му не са допуснати съществени нарушения на установената за издаването на индивидуален административен акт форма и на административно-производствените правила.

Оспореното предписание е издадено в писмена форма (чл.59 ал.1 от АПК) и съдържа съществените реквизити по чл.59 ал.2 от АПК, вкл. фактически и правни основания. Фактическите и правни основания са в достатъчна степен ясно изразени, за да могат да бъдат разбрани от жалбоподателя, съответно му позволяват да организира защитата си във връзка със съдебното оспорване. Допустимо е и мотивите за издаването на акта да се съдържат в отделен документ, подготвящ неговото издаване или дори, но най-късно в съпроводителното писмо, с което жалбата се изпраща за разглеждане в съда- Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд. Целта на мотивите е да се разкрият съображенията, по които е издаден административния акт, което от една страна дава възможност на съда да упражни ефективен съдебен контрол върху законосъобразността на акта, а от друга осигурява на страните - адресати или заинтересовани от него своевременно да организират защитата си. По въпроса за мотивите на административните актове могат да се посочат още и т. 7 от

Постановление на Пленума на Върховния съд № 4 от 22.09.1976 г., както и т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на Общото събрание на съдиите от Върховния административен съд по тълкувателно дело № 4/2002 г.

В случая, вкл. в съдържанието на оспореното предписание са посочени имената на лицата, служители на самия жалбоподател, чиито писмени сведения са асоциирани към мотивите на органа чрез изричното препращане към тях.

При издаването акта не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, които да бъдат ценени, като съществени. В съответствие с установената съдебна практика, съществени са само тези нарушения, които ако не са били допуснати, е вероятно органът да издаде акт с различно съдържание. Релевантните по случая факти са правилно изяснени и се потвърдиха в съдебното производство. Не може да се счита за нарушено и правото на защита на дружеството, поради неуведомяването му конкретно за започване на производство по издаване на процесното постановление. Жалбоподателят е бил призован във връзка с цялостната проверка по повод станалия инцидент (л.13 по делото) и от него са изискани всички документи, вкл. и сключените трудови договори. По отношение на доказателствата в преписката, съдът сочи, че с определението за насрочване на делото изрично указва на жалбоподателя възможността да се запознае с тях и да изрази становището си. АССГ, действащ като първоинстанционен съд, е съд по фактите и по правото и жалбоподателят разполага с всички процесуални способности да организира защитата си-и по фактите и по правото. Всички негови твърдения по фактите бяха проверени. Обратно на доводите на жалбоподателя, приетите за установени в административното производство факти не са опровергани. Обратното е-потвърдиха се изцяло въз основа на извършения на съда анализ на събраните доказателства.

Фактическите установявания в административното производство и на съда осъществяват приложеното от органа материалноправно основание по чл.405а, ал.1 от КТ да обяви съществуването на трудово правоотношение към 09.07.24 година между дружеството жалбоподател, като работодател, и И. Ч.. Съгласно чл.405а, ал.1 от КТ, когато се установи, че работна сила се

предоставя в нарушение на чл. 1, ал. 2, съществуването на трудовото правоотношение се обявява с постановление, издадено от контролните органи на инспекцията по труда. В постановлението се определя началната дата на възникването на трудовото правоотношение. В съответствие с ал. 2 от с.р., постановление по ал. 1 се издава и при смърт на работника или служителя, настъпила до установяване на нарушението на чл. 1, ал. 2, както е и в случая.

Като не констатира осъществено основание по чл.146, т.1-т.5 от АПК за незаконосъобразност на оспореното постановление, съдът отхвърля неоснователното оспорване.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК, правото на разноси е възникнало за ответника и ЗС, за които оспореният акт е благоприятен. То е своевременно упражнено само от ответника, като преди приключване на устните състезания е поискано присъждането на юрисконсултско възнаграждение. При съобразяване с обема и качеството на осъществената защита, броя на проведените заседания с участието на пълномощник-юрисконсулт, съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева- чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2, предл. 5-то от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от „КАТЕР 2004“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], район „И.“ [улица], вх.Б, ет.1, ап.12, представлявано от управителя М. П., срещу Постановление за обявяване на съществуването на трудово правоотношение между И. Н. Ч. с ЕГН [ЕГН] и дружеството-жалбоподател, дадено от дл. лица в Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, със седалище в [населено място]

ОСЪЖДА „КАТЕР 2004“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на

управление в [населено място] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, със седалище в [населено място] сумата в размер на 200 (двеста) лева, разноси по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ: